

РЕШЕНИЕ

№ 1679

гр. София, 14.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в публично заседание на 06.03.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **1025** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда чл.211 от Закона за министерство на вътрешните работи (ЗМВР), във вр. с чл.145 – 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Д. Р. С., ЕГН [ЕГН] от [населено място],[жк], [жилищен адрес] срещу Заповед № Л-367 от 22.12.2023 г. на началника на Затвора С., с която му е наложено дисциплинарно наказание „порицание“.

Жалбоподателят поддържа незаконосъобразност на оспорената заповед поради допуснати съществени процесуални нарушения и неправилно приложение на материалния закон. Визира нарушения на чл.206, ал.2-4 от ЗМВР. Твърди, че не е извършил вмененото му дисциплинарно нарушение, което е останало и недоказано, а дисциплинарно наказващият орган (ДНО) е нарушил чл.6 от АПК. Счита, че за посочените в заповедта три времеви периода тялото му не би могло да бъде във фаза на сън (общо за около 7 минути), като подробно се мотивира с научни данни относно отделните фази на съня. Поддържа, че чрез системата за видеонаблюдение не може да се докажат твърденията, че е спал по време на дежурство, както и, че в заповедта липсва преценка за формата на вината и цялостното му поведение по време на службата. Претендира за отмяна на акта и присъждане на разноски.

Ответникът началник на Затвора С. оспорва жалбата, чрез юрк. М. в писмена молба, постъпила по факс на 06.03.2024 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа

страна:

Установява се от докладна записка рег. № 20122 от 07.12.2203 г. на гл. инспектор Р. Д. – заместник началник (режимна и надзорно-охранителна дейност) в Затвора [населено място], че на 07.12.2023 г., в 08:36 часа, получил обаждане по мобилния си телефон от И. Г. Г. – инспектор в „ОСМЛС“ в ГДИН, който му съобщил, че посредством видеонаблюдението на два пъти във времето от 08:00 часа до 08:30 часа е установил, че постовият на Пост № 23 (Централен) в Затвора [населено място], спи. Д. извършил преглед на записите от системата за видеонаблюдение на пост № 23 (Централен), DVR 14, Cam 2, за периода от 08:00 ч. до 08:45 ч. на 07.12.2023 г., при което установил, че младши инспектор Д. Р. С. - надзирател I-ва степен в Затвора в [населено място], 1-ва категория, като постови на пост № 23, служи с отклонено внимание - спи па поста, с което нарушава чл. 313, ал.1, т.1 от ППЗИНЗС „На постовия надзирател се забранява да спи”.

Описани са три времеви периоди, през които според записите мл.инсп. С. служи с отклонено внимание:

1. За времето от 08:01:00 ч. до 08:09:21 г.;
2. За времето от 08:09:44 ч. до 08:12:25 ч.;
3. За времето от 08:15:55 ч. до 08:16:57 ч.

Направено е предложение за налагане на дисциплинарно наказание.

Издадена е оспорената Заповед № Л-367 от 22.12.2023 г. на началника на Затвора С., с която на жалбоподателя на основание чл.15, ал.1, т.3, във връзка с чл.19, ал.2 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража (ЗИНЗС) и чл.197, ал.1, т.3 и чл. 200, ал. 1, т. 11 от ЗМВР - за „неизпълнение на служебни задължения”, установени в чл. 313 ал. 1, г. 1 „На постовия надзирател се забранява да спи“ е наложено дисциплинарно наказание „порицание” за срок от шест месеца.

Заповедта е връчена на служителя на 11.01.2024 г. Жалбата, по която е образувано настоящето производство е подадена на 24.01.2024 г. - в срока по чл.149, ал.1 АПК, от легитимирано лице по смисъла на чл.147, ал.1 АПК и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен съд съобразно чл.211 ЗМВР, поради което е допустима.

Разгледана по същество и при гореустановената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

В настоящето производство и съгласно чл.168, ал.1 вр. чл.146 АПК съдът проверява законосъобразността на оспорения административен акт, като прецени дали е издаден от компетентен орган и при спазване на установената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби по издаването му и съобразен ли е с целта на закона.

Оспорената заповед е издадена от компетентен административен чл.204, т.3 ЗМВР – началника на Затвора [населено място] като ръководител на структура по чл. 37 ЗМВР. Мотивите на акта следва да се считат допълнени с тези в докладна записка рег. № 20122 от 07.12.2203 г. на гл. инспектор Р. Д., предвид направеното в заповедта позоваване на нея и задължителното тълкуване, дадено в Тълкувателно решение № 16/1975 г. на ВС. Съдът приема, че оспорената заповед отговаря на изискванията за форма по чл.210, ал.1 от ЗМВР.

ЗМВР съдържа подробно регламентирано дисциплинарно производство, с което са установени задължения на предвидените за провеждането му органи, при гарантиране правото на защита на държавния служител. Съгласно чл. 205, ал. 3 ЗМВР държавният

служител, срещу когото се води дисциплинарно производство, може да участва в производството самостоятелно или да бъде подпомаган в защитата си от посочен от него служител на МВР или от адвокат. По аргумент от противното на [чл. 206, ал. 5 ЗМВР](#) дисциплинарното производство се провежда в присъствието на държавния служител, доколкото противните хипотези са изброени изчерпателно. Анализът на посочените законови разпоредби води до извод, че с тях се гарантира правото на участие на държавния служител в дисциплинарното производство с оглед постигане на целта му, а именно да се разкрие обективната истина относно това извършено ли е конкретното дисциплинарно нарушение. В този смисъл е Решение № 1254 от 6 февруари 2023 г. по адм.д. № 9930 от 2021 г. на ВАС (обн. - дв, бр. 55 от 2023 г.).

Съгласно чл.208 от ЗМВР при наличие на данни за извършено дисциплинарно нарушение по чл. 198 - 202 или по чл. 203, ал. 1, т. 1 дисциплинарното производство може да започне и без издаване на заповед. В този случай дисциплинарното производство започва с първото действие за установяване на нарушението.

В случая, съдът приема, че първото действие за установяване на нарушението е съставянето на докладна записка рег. № 20122 от 07.12.2203 г. на гл. инспектор Р. Д., адресирана до ДНО, който с резолюция от 08.12.2023 г. я е адресирал до Звено „ЧР“ за изготвяне на покана за изслушване. Липсват данни върху този документ за запознаването му с уличения служител, поради което е дължим извод, че С. не е уведомен за началото на образуваното дисциплинарно производство. Същото съставлява съществено процесуално нарушение на чл.26, ал.1 от АПК.

В дисциплинарната преписка се съдържа покана за изслушване рег. № 11809/13.12.2023 г. В нея, след възпроизвеждане на съдържанието на докладна записка рег. № 20122 от 07.12.2203 г. е посочено, че така констатираното поведение е в нарушение на чл.313, ал.1, т.1 от ППЗИНЗС, респ. съставлява дисциплинарно нарушение, за което на служителя ще бъде наложено наказание „порицание“ на основание чл.194, ал.2, т.2, вр. чл.200, ал.1, т.11 от ЗМВР. Видно от текста на поканата, изслушване пред ДНО е насрочено за 13.12.2023 г., от 09:30 часа, докато поканата е връчена на С. на същата дата, но в 09:45 часа.

Приложен е Протокол рег. № 11817/13.12.2023 г., удостоверяващ изслушване на служителя от ДНО на същата дата, от 09:30 часа. В протокола отново е възпроизведено съдържанието на докладна записка рег. № 20122 от 07.12.2203 г. на гл. инспектор Р. Д., както и, че това поведение е в нарушение на чл.313, ал.1, т.1 от ППЗИНЗС, респ. съставлява дисциплинарно нарушение, за което на С. ще бъде наложено наказание „порицание“ на основание чл.194, ал.2, т.2, вр. чл.200, ал.1, т.11 от ЗМВР.

Следва въпрос на началника на Затвора [населено място] към служителя: „Знаете ли за какво сме се събрали?“, на който С. отговоря: „Не, не съм запознат, г-н К.“. По думите на началника на затвора служителят е запознат със съдържанието на диска от 07.12.2023 г. (обстоятелство, което е потвърдено от жалбоподателя пред съда в о.с.з. на 06.03.2024 г.). Запитан какво ще каже по случая, служителят отказал да даде обяснение. Тогава е уведомен, че ще му бъде наложено дисциплинарно наказание „порицание“ за срок от 6 месеца.

Така установената от доказателствата от дисциплинарната преписка хронология на събитията в процесното дисциплинарно производство указва на допуснати съществени процесуални нарушения поради неосигуряване на правото на защита на засегнатото лице в него, гарантирано от чл.205, ал.3 от ЗМВР – жалбоподателят не е

запознат с началото на административното производство и не му е предоставена възможност за реално участие в него.

От друга страна, визираните документи удостоверяват единствено формално изпълнение на процедурата по чр.206, ал.1 от ЗМВР, според който преди налагане на дисциплинарното наказание дисциплинарно наказващият орган е длъжен да изслуша държавния служител или да приеме писмените му обяснения. Текстовете както на поканата за изслушване, така и на самото изслушване („Ще ви бъде наложено наказание „порицание“), указват, че решението за ангажиране на дисциплинарната отговорност на служителя е взето предварително, което е в нарушение на задължението по чл.206, ал.3 от ЗМВР за разкриване на обективната истина по случая, както и на чл.206, ал.4 от ЗМВР - наказващият орган е длъжен да събере и оцени всички доказателства, включително събраните при одити или други проверки, както и доказателствата, посочени от държавния служител.

В настоящия случай, в който държавният служител не е запознат с началото на образуваното дисциплинарно производство и де факто, на него не му е осигурено правото на участие в него, вкл. да представя доказателства, да прави искания, бележки и възражения (чл.205, ал.4, т.3 и т.4 от ЗМВР), липсата на данни ДНО да е предприел допълнителни действия по изясняване на обективните факти по случая съобразно чл.206, ал.3 и ал.4 от ЗМВР, навежда на допуснати съществени процесуални нарушения – самостоятелно основание за отмяна по чл.146, т.3 от АПК.

По материалната законосъобразност на акта:

На жалбоподателя е вменено дисциплинарно нарушение по чл.194, ал.2, т.2 от ЗМВР - неизпълнение на служебни задължения, което от своя страна е основание по чл.200, ал.1, т.11 от ЗМВР за налагане на дисциплинарно наказание „порицание“. Конкретно, от ДНО е установено нарушение на чл.313, ал.1, т.1 от ППЗИНЗС, според който на постовия надзирател е императивно забранено да спи и да понижава бдителността си по какъвто и да е начин.

Специфичен е начинът на установяване на нарушението – посредством система за видеонаблюдение. Съдът намира за неоснователни възраженията на жалбоподателя за неяснота, дали лицето, което е сезирало г-н Р. Д., е свързано с администрацията на Затвора [населено място] или е оторизирано да извършва проверки на надзорно-охранителния състав, вкл. такива посредством видеонаблюдение, тъй като тези обстоятелства са напълно ирелевантни за спора. Действително, в докладната записка на Д. е посочено, че И. Г. му съобщил, че постовият на Пост № 23 спи на два пъти, докато при проверка на записа Д. установил, че служителят заспива три пъти. Единствено това разминаване не може да обоснове недоказаност на дисциплинарното обвинение, както неправомерно поддържа жалбоподателят.

За съда е въвн от съмнение, че дисциплинарно нарушение може да бъде установено посредством системата за видеонаблюдение, създадена с цел дисциплиниране и следене стриктното изпълнение на службата. Вмененото нарушение е установено посредством система за видеонаблюдение и снети от нея с Протокол вх.№ 20121 от 07.12.2023 г. записи от камера № 2 на DVR 14, за периода от 07:40 часа до 08:30 часа, на електронен носител D. диск. Съхранените от тази система и свалени на електронен носител данни са допустимо доказателствено средство. Спорът в конкретния случай е, дали единствено чрез системата за видеонаблюдение (доколкото това е единственото доказателство, събрано в хода на дисциплинарното производство, може да се докаже по категоричен и несъмнен начин (съобразно чл.170, ал.1 от АПК)

неизпълнение на императивното задължение на служителя по чл.313, ал.1, т.3 от ППЗИНЗС да не спи като постови на пост № 23 (Централен), за периода от 08:00 ч. до 08:45 ч. на 07.12.2023 г., за конкретно посочени три времеви периода:

1. За времето от 08:01:00 ч. до 08:09:21 ч.;
2. За времето от 08:09:44 ч. до 08:12:25 ч.;
3. За времето от 08:15:55 ч. до 08:16:57 ч.

При преглед на приложения диск се установява, че в посочения времеви период на пълния запис от 07:40 часа до 08:30 часа, С. заспива още в 07:48:05 часа, когато се отпуска назад, затваря очи и остава напълно неподвижен, с напълно затворени очи и без да променя позата си до края на посочения в заповедта първи времеви период, а именно до 08:09:21 часа. За този период служителят на Пост централен в Затвора С. единствено леко се размърдва, но без да отвори очи, а с леко обръщане на ляво в 07:52:06 часа, след което продължава да спи, напълно неподвижен и в същата поза, в която е от 07:48:05 часа. От 07:57:04 ч. до 07:57:12 ч. отново се размърдва в съня си, но без да отваря очи, след което продължава да спи в същата поза, в която е от 07:48:05 часа. В 08:01:42 часа служителят говори по телефона, но отново заспива в 08:01:48 часа, размърдва се за кратко, но без да поглежда към мониторите, изцяло отпуснат и в една и съща поза до 08:09:21 ч. Нещо повече, когато се събужда в 08:09:21 ч., протяга ръце нагоре, с типичен жест на събудил се от сън човек, след което, в 08:09:44 ч. отново се отпуска и заспива, за кратко се буди и гледа часовника си, след което отново заспива, напълно отпуснат и без да поглежда към мониторите до 08:14:41 часа, когато се събужда, говори по телефона и видимо гледа мониторите. Точно както е посочено в третия времеви период на заповедта, в 08:15:55 часа се отпуска и запсива отново, в периода от 08:16:53 ч. до 08:16:57 часа се протяга като разбудил се от сън човек, започва да пуши, да гледа мониторите и да говори по телефона.

Противно на твърденията в жалбата, ДНО не е задължен да описва по повод на така констатираното нарушение, точно в коя фаза на съня си се намира служителят. Напълно достатъчна е направената констатация в заповедта, че служителят „служи с отклонено внимание – спи“. Състоянието на сън, при което лицето е в една поза, не я променя и не гледа към мониторите, в случая е установено за значителен период от време - 07:48:05 часа до 08:09:21 часа. Неподвижната и напълно отпуснатата поза на тялото в този период, пълната липса на движение, затворените очи и глава, която не е обърната към мониторите, не може да се възприеме като нищо друго освен като състояние на сън.

По изложените съображения съдът приема, че записите от видеонаблюдението недвусмислено потвърждават нарушение на чл.313, ал.1, т.1 от ППЗИНЗС. Дори да не се формализира, точно в кой времеви период е констатирано нарушението, макар дисциплинарното производство, като санкционно такова, да изисква пълно, ясно, точно и подробно описание на фактите от обективната действителност, обективен факт е (за решаващия състав на съда), че първият времеви период не е коректно посочен в заповедта, тъй като в него служителят има едно събуждане, при което дори говори по телефона. Ето защо съдът не може да приеме в процесния случай, че единствено от записа от системата за видеонаблюдение се установява и доказва вмененото със заповедта дисциплинарно нарушение. Некоректното му описание в санкционния акт и недоказването му в посочените в заповедта времеви периоди обосновават недоказаност на вмененото дисциплинарно нарушение в нарушение на

чл.170, ал.1 от АПК - отменително основание по чл.146, т.4 от АПК. Изложеното е отделно и независимо от установеното самостоятелно основание за отмяна на акта по чл.146, т.3 от АПК поради допуснати съществени процесуални нарушения.

Според свидетеля на жалбоподателя К. Р. Б. на централен пост служи т.нар. диспечер, който наблюдава камерите, приема телефонни обаждания от администрацията и чрез него се свързват помежду си колеги от затвора С. или от други затвори, други институции и министерства. Смяната започва от 08:00 часа, до към 08:30 часа минава разводът и продължава 12 часа. Камерата, чрез която може да се наблюдава диспечера, е разположена високо, между тавана и входа на помещението, на около 3 метра. Тя е постоянно включена, диспечерът знае за нея и също може да я наблюдава. Според свидетеля, на този пост, особено в посочения времеви период от 08:00 часа до 08:30 часа сутринта, след нощна смяна, е изключено да се заспи. Това е най-натовареният времеви период, точно преди сдаване на смяната, когато всички телефони звънят. Към поста били включени датчици за външната охрана на затвора, които се пускали нон-стоп, тъй като през тях минавала цялата администрация на затвора и диспечерът следвало да ги изключва. Б. изразява лично мнение, че единствената възможност да хванат служител на централен пост да спи, е като минат на физическа проверка.

Не е спорно по делото, че на 06.12.2023 г. С. е приел смяната в 20:20 часа и е сдал същата на 07.12.2023 г., в 08:30 часа, което се вижда ясно и на приложения запис на електронен носител. За този период същият е имал почивка от 03:00 часа до 04:00 часа.

Въпреки, че обективните данни за продължителността на смяната съвпадат с показанията на свидетеля Б. и с това придават достоверност на обясненията му, че в посочения времеви период от 08:00 часа до 08:30 часа сутринта, след нощна смяна, не е нелогично служителят на Централен пост № 23 за заспи, те са в противоречие с приложения запис на електронен носител, поради което не се кредитират.

За пълнота, съдът следва да отбележи и допуснато нарушение на чл.206, ал.2 ЗМВР, според който при определяне на вида и размера на дисциплинарните наказания се вземат предвид тежестта на нарушението и настъпилите от него последици, обстоятелствата, при които е извършено, формата на вината и *цялостното поведение на държавния служител по време на службата*. Макар, в заповедта формално да е възпроизведен текста на тази разпоредба, в дисциплинарната преписка липсват данни ДНО да е събирал доказателства за наложени на служителю наказания или награди, вкл. чрез приложена кадрова справка. Независимо, че вмененото неизпълнение на служебни задължения е съставомерно по чл.200, ал.1, т.11 от ЗМВР, това не освобождава от ДНО от задължението за цялостна преценка по чл.206, ал.2 от ЗМВР, съответна на задължението по чл.6 от АПК. Изложеното обуславя и допуснато нарушение по чл.146, т.5 от АПК.

По изложените съображения и на основание чл.172, ал.2 АПК е дължима отмяна на оспорената заповед.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 АПК на жалбоподателя следва да се присъдят сторени разноски за държавна такса в размер на 10.00 лв. Претендираното адвокатско възнаграждение от 800 лв. е близко до минималното от 750 лв. съгласно чл.8, ал.2, т.3 от Наредба № 1/2004 г. за

минималните размери на адвокатските възнаграждения и напълно съответства на извършените от адв. Д. Т. процесуални действия по делото, поради което следва да се присъди в пълнота.

Водим от горното АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - С. град, I-во отделение, 69-и състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на Д. Р. С., ЕГН [ЕГН] от [населено място],[жк], [жилищен адрес] Заповед № Л-367 от 22.12.2023 г. на началника на Затвора С., с която му е наложено дисциплинарно наказание „порицание“.

ОСЪЖДА Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, [населено място], [улица], да заплати на Д. Р. С., ЕГН [ЕГН] от [населено място],[жк], [жилищен адрес] на основание чл.143, ал.1 от АПК сторените в производството разноски в размер на 810 лв.

Решението не подлежи на касационно обжалване.

СЪДИЯ: